

Arrest

nr. 169 151 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
en hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 25 juli 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. De aanvraag werd op 16 december 2010 ontvankelijk verklaard. Op 24 juli 2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29/08/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Naam: S., R. (...)

Geboren te Lahore op 11/02/1978

Nationaliteit: Pakistan

Adres: (...)

Echtgenoot:

S., S. (...) (R.R.: (...))

geboren te Lahore op 01/04/1974

Nationaliteit: Pakistan

Kinderen:

S. s. A. (...) geboren te Antwerpen op 09/05/2008

S. U. (...) geboren te Antwerpen op 15/07/2010

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16/12/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., S. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd. 09/07/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Dit medisch dossier laat niet toe hét bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens» zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde medische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende diagnostische onderzoeken; er blijkt ook geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De tweede bestreden beslissing van de eerste verzoeker:

*“In uitvoering van de beslissing van B. J. (...) ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
S., S. (...) geboren te Lahore op 01.04.1974, nationaliteit Pakistan*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene haar asielprocedure werd afgesloten bij beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22.05.2008”

De derde bestreden beslissing van de tweede verzoeker en haar minderjarige kinderen:

*“In uitvoering van de beslissing van B. J. (...) ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
S., R. (...) geboren te Latrare op 11/02/1978, nationaliteit Pakistan
En kinderen:
S. s. A. (...) geboren te Antwerpen op 09/05/2008
S. U. (...) geboren te Antwerpen op 15/07/2010*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland» Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

• 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene haar asielprocedure werd afgesloten bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 07.2008”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van ondermeer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Volgens de verzoekende partijen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet gerespecteerd door haar medische problematiek opzij te schuiven, doordat zij nagelaten heeft de behandelingsmogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar haar thuisland te onderzoeken.

2.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van

de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, bepaling die toelaat de aanvraag ongegrond te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer in deze zin van 9 juli 2012.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

2.5. De verzoekende partijen betogen onder meer dat de bestreden beslissing op diverse punten niet naar behoren is gemotiveerd, onder andere waarbij de verwerende partij een combinatie maakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij men stelt dat éénmaal men stelt dat er geen sprake zou zijn van een levensbedreigende ziekte verder de toestand in het thuisland niet onderzocht moet worden bij een terugkeer. Volgens de verzoekende partijen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet gerespecteerd door haar medische problematiek opzij te schuiven, door na te laten de behandelingsmogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar haar thuisland te onderzoeken.

2.6. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet volgende toepassingsgevallen:

(1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.7. Ter staving van de bestreden beslissing wordt verwezen naar volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 7 juli 2012:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.08.2009. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 03/08/2009.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 38-jarige man zich in augustus 2009 met chronische hepatitis B presenteerde (sinds 2005 en op dat ogenblik onder controle). Er was daarnaast ook sprake van hooglumbale ruglast postoperatief (2007, op dat ogenblik onder controle met pijnstilling), alsook van psychische belasting gezien stressvolle situatie. Dr. Tack maakte melding van een medicamenteuze behandeling met pijnstilling en ijzertabletten, alsook van regelmatige labo-opvolging; zij attesteerde verder dat regelmatige opvolging nodig was: door de huisarts (labo) en door de gastro-enteroloog (indien actieve hepatitis B).

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de uitgevoerde operatie in 2007 (zoals bijvoorbeeld een hospitalisatie- en/of een operatieverslag, met aanvullende informatie over de diagnose, de aard van de ingreep en de postoperatieve evolutie) en/of aangaande een eventueel uitgevoerde medisch-specialistische oppuntstelling in verband met de chronische hepatitis B of in verband met de postoperatieve hooglumbale ruglast (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen gastro-enterologie/hepatologie, orthopedie en/of resultaten van uitgevoerde diagnostische onderzoeken zoals labo-analyses (HBV-serologie, leverfunctie), echografie lever, eventueel leverbiopsie, RX of CT lumbale wervelzuil), ter verdere uitwerking van de diagnoses, de

graad van ernst en de eventuele noodzaak tot medische behandeling, en/of aangaande een lopende medisch-specialistische (gastro-enterologische/hepatologische, orthopedische) opvolging.

Ondanks het tijdsverloop van intussen 2 jaar en 11 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in deze context en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (chronische hepatitis B, hooglumbale ruglast postoperatief, psychische belasting) en de verdere medische opvolging na augustus 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde medische problematiek (chronische hepatitis B, hooglumbale ruglast postoperatief, psychische belasting) wordt niet bevestigd door overtuigende diagnostische onderzoeken; er blijkt ook geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

2.8. De ambtenaar-geneesheer stelt aldus vast dat er kennelijk geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, nu de aandoening van de verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor het leven of fysieke integriteit.

Verder motiveert de gemachtigde, met betrekking tot de vraag of er sprake is van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, *“Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

2.9. Er dient te worden aangenomen dat de gemachtigde aldus aangeeft dat uit het kennelijk ontbreken van een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit tevens volgt dat er kennelijk geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De enige vaststelling waarnaar in voormelde geciteerde motivering wordt verwezen, betreft immers de vaststelling dat er kennelijk geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit nu er geen sprake is van een directe levensbedreiging. De ambtenaar-geneesheer maakt in zijn advies ook melding van artikel 3 van het EVRM en in de beslissing zelf wordt, onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM, eveneens toegevoegd dat actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar ruimschoots volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Dergelijk standpunt wordt ook in de nota met opmerkingen verdedigd, nu hierin wordt aangegeven dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM betreffende deze verdragsbepaling.

2.10. De stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij enkel in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indien er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene – vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet worden afgeleid dat het vaststellen van een kennelijk en manifest ontbreken

van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene, met name een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen, volstaat om in casu de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.11. Er blijkt aldus niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelwijze is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, waarbij de duidelijke bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, is er wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St.* Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, §1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

2.12. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op

onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.13. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij pas heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekende partij ingediende aanvraag tot medische verblijfsregularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de redactie van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juli 2012, blijkt dat dit bevel is afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien het bestreden bevel (bijlage 13) op dezelfde dag ter kennis werd gebracht als de eerste bestreden beslissing, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Zoals zopas werd vastgesteld, wordt de eerste bestreden beslissing vernietigd. De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of dit bijgevolg een impliciete intrekking of impliciete opheffing betreft, kunnen vreemdelingen hoe dan ook niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530 en RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 (beschikking)).

Het is om deze reden eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen in de nota, is derhalve niet gegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 25 juli 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC